něná zpráva podstatu úřední zprávy. Tomuto požadavku vyhovuje stíhaný článek, neboť je v něm doslovně uvedena podstata úřední zprávy týkající se soukromého žalobce, totiž, že se dopustil zpronevěry a že proto byl zatčen. Okolnost, že nedošlo k otištění dalších podrobností úřední zprávy, je z uvedených hledisek nezávažná, poněvadž ony další podrobnosti nemění nic na obsahu uveřejněné zprávy.

Pokud se stěžovatel domnívá, že by uveřejněním podrobností případu bylo bývalo umožněno, aby čtenáři zprávy mohli sami pátrati a tak se přesvědčiti o tom, zda je pravdivá, je uvésti, že požadavek, aby otištěná zpráva obsahovala podrobnosti z důvodu stěžovatelem uvedeného, nelze dovoditi ze znění zákona, který k beztrestnosti vyžaduje zprávu »věrnou«, nikoli však podrobnou ve smyslu požadovaném soukromým žalobcem. Ostatně se dodává, že pokud by úřední zpráva nebyla pravdivá, poskytuje poškozenému ochranu ustanovení druhého odstavce § 2 tisk. novely.

Konečně je se třeba zabývati námitkou, že nebylo vyhověno zákonnému požadavku, aby byl ve stíhané zprávě uveden její »pramen«. Stěžovatel se domnívá, že k tomu bylo třeba otisknouti ke zprávě »podepsání zprávy od policejního ředitelství«. Ani tento požadavek zmateční stížnosti nelze dovoditi ze zákona; podle něho je uvésti pramen stíhané zprávy, k čemuž stačí, je-li v těsné souvislosti se zprávou odkázáno na úřad, od něhož vyšla. Bylo-li v doložce ke stíhané zprávě uvedeno: »(Z policie)«, bylo tím zřejmě odkázáno na státní policejní úřad, od něhož zpráva pocházela, zejména když i z nadpisu zprávy »Černá kronika B.« nepochybně plynulo i místní označení státního úřadu vydavšího zprávu.

## Čís. 6380.

**Formálním předpokladem pro uplatňování důvodu zmatečnosti podle § 281, č. 4 tr. ř. je návrh stěžovatelův, který byl nalézacím soudem zamítnut, nebo o němž nebylo rozhodnuto.**

**Podstata výtek nejasnosti a nedostatku důvodů, činěných s hlediska důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 5 tr. ř.**

**»Vztažení ruky« jako fysické násilí podle § 81 tr. z.**

**Ochranu podle § 81 tr. z. nevylučuje ta okolnost, že berní vykonavatel nešetřil přesně formálních předpisů upravujících postup berních vykonavatelů při jejich úředním výkonu.**

**Amnestie podle čl. II rozhodnutí vlády ze dne 7. října 1938 neodstraňuje úplně odsouzení a nevrací vinníku předešlou bezúhonnost.**

**Odsouzení pro čin, uvedený v § 2, odst. 2 zákona o podmíněném odsouzení, vylučuje pozdější podmíněný odklad výkonu trestu, i když bylo amnestováno.**

(Rozh. ze dne 25. října 1939, Zm I 478/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost do rozsudku krajského soudu, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. z. a přestupkem podle § 312 tr. z.

Důvody:

Zmateční stížnost se dovolává důvodů zmatečnosti podle § 281, čís. 4, 5, 9, písm. a) a 10 tr. ř., věcným poukazem uplatňuje též důvod zmatečnosti podle § 281, čís. 11 tr. ř.

Pro uplatňování důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 4 tr. ř. schází formální zákonný předpoklad, totiž návrh stěžovatelčin, který byl nalézacím soudem zamítnut, nebo o němž nebylo soudem rozhodnuto. Pouhé stěžovatelčino tvrzení při hlavním přelíčení, že její děti mohou dosvědčiti, že exekutora neodstrkovala a v úředním výkonu mu nebránila, nelze totiž pokládati za návrh, jaký má na mysli § 281, čís. 4 tr. ř., zvláště když stěžovatelka vedla při hlavním přelíčení o své obhajobě výslovně jako svědka svého muže Štěpána R., kteryžto důkaz byl též nalézacím soudem připuštěn.

S hlediska důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 5 tr. ř. vytýká zmateční stížnost napadenému rozsudku nejasnost a nedostatek důvodů. Leč nalézací soud uvedl jasné a logické důvody pro skutková zjištění, o něž opírá přesvědčení o vině stěžovatelčině, a jeho zjištění mají plnou oporu ve výsledcích hlavního přelíčení, jichž se rozsudek dovolává. Nalézací soud podrobil jednotlivé výsledky hlavního přelíčení náležitému rozboru a odůvodnil způsobem, vyhovujícím předpisu § 270, odst. 2, čís. 5 tr. ř., proč věří svědku K. a proč nevěří obhajobě stěžovatelčině. Tím jest opodstatněn závěr, že stěžovatelka věděla, když odstrkovala berního vykonavatele, že jde o výkon služby exkutora, a že tak učinila, aby zmařila provedení exekučního zájmu. Pokud zmateční stížnost svými vývody jen brojí proti přesvědčivosti a věcné správnosti úvah, jimiž nalézací soud dospěl ke svému přesvědčení po stránce skutkové, nedoličuje po zákonu uplatňované formální výtky, nýbrž zasahuje jen způsobem vybočujícím ze zákonných mezí zrušovacího řízení do skutkově zjišťovací činnosti nalézacího soudu (§ 258, odst. 2 tr. ř.). Stejně je tomu, zdají-li se stěžovatelce nepostačitelnými důvody, uvedené rozsudkem pro přesvědčení soudu o její vině, neboť tato okolnost nestačí k založení a k průkazu vady úplného nedostatku důvodů, která předpokládá, že schází vůbec jakékoliv důvody, nebo že uvedené důvody nepoukazují logicky ke skutečnosti, kterou mají prokázati.

Důvod zmatečnosti podle § 281, čís. 9, písm. a) tr. ř. nedoličuje zmateční stížnost po zákonu, pokud, popírajíc, stěžovatelčinu vinu a opírajíc se o její obhajobu, nalézacím soudem odmítnutou, nevychází, jak by při správném dolíčení tohoto hmotněprávního důvodu zmatečnosti činiti měla, ze souhrnu skutkových rozsudkových zjištění (§ 288, odst. 2, čís. 3 tr. ř.), nýbrž buduje své vývody na předpokladech rozsudkem nezjištěných, ba jeho zjištění přímo odporujících.

Pokud je zmateční stížnost v tomto směru provedena po zákonu, nelze jí přiznati úspěch. Trestná činnost ve smyslu § 81 tr. z. záleží ve zprotivení se (kladení odporu) osobě vrchnostenské, konající službu, násilím buď psychickým (nebezpečným vyhrožováním) nebo fysickým (násilným vztažením ruky). Vztažení ruky se tu nemíní doslovně, nýbrž stačí, když se fysické násili dotklo vrchnostenské osoby samé buď přímo (úderem, odstrčením), nebo aspoň nepřímo (taháním se o nějaký předmět). Na tomto jediné správném výkladu zákona stojí důsledně nejvyšší soud jako soud zrušovací (srov. rozh. čís. 547, 2266, 4978 Sb. n. s.).

Zvýšená zákonná ochrana berních vykonavatelů jakožto zřízenců státního úřadu není podmíněna nošením nějakého služebního stejnokroje nebo nějakého úředního odznaku (srov. též rozh. čís. 4432 Sb. n. s.); opačný názor zmateční stížnosti nemá opory ani v § 68 tr. z., ani v ustanoveních zákona čís. 76/1927 Sb. z. a n. a zmateční stížnost neuvádí ani předpisy, jimiž by bylo pro úřední výkony výslovně předepsáno nošení stejnokroje nebo odznaku.

Poněvadž je zjištěno, že svědek K. zakročil jako berní vykonavatel z příkazu berního úřadu, že v bytě manželů R-ových zabavil peněženku, a že tento stěžovatelkou mařený zákrok je exekučním úkonem, k němuž jsou berní vykonavatelé oprávněni, což zmateční stížnost nepopírá a vzhledem k ustanovení §§ 346, 348, 350, 364 zákona čís. 76/1927 Sb. z. a n. ani s úspěchem popírati nemůže, není výrok o vině stěžovatelčině právně mylný, i když není zjištěno, že se berní vykonavatel legitimoval úředním dokladem, ačkoli se podle předpisů, pro berní vykonavatele závazných, měl ještě před zahájením exekučního úkonu vykázati průkazkou a písemným rozkazem exekučním. Za nešetření formálních předpisů, upravujících postup berního vykonavatele při jeho úředním úkonu, je vykonavatel ovšem odpovědný vrchnosti jemu nadřízené nebo té, jež ho vyslala (srov. rozh. čís. 4978 Sb. n. s.). Nehledě k tomu, že stěžovatelka vůbec na berním vykonavateli nežádala průkazku, usoudil nalézací soud ze zjištěného děje právem, že stěžovatelka věděla, že má co činiti s berním vykonavatelem, když sama udala při svém prvém výslechu, na který se odvolala i při svém pozdějším výslechu, že když přišla domů, zapisoval berní vykonavatel v jejich bytě zabavení jedné skříně, což jí také hlásil.

Důvod zmatečnosti podle § 281, čís. 10 tr. ř. není proveden, poněvadž zmateční stížnost vůbec nedoličuje, že stěžovatelčino jednání mělo býti podřaděno pod jinou skutkovou podstatu, než jak se to stalo napadeným rozsudkem, a neodpovídá tomuto důvodu zmatečnosti ani konečný návrh zmateční stížnosti, aby byl vynesen rozsudek osvobozující.

Pokud stěžovatelka napadá odvoláním výrok o nepodmíněném odsouzení, jde vpravdě rovněž o zmateční stížnost, uplatňující důvod zmatečnosti podle § 281, čís. 11 tr. ř., neboť napadený rozsudek vylučuje podmíněný odklad výkonu trestu hledě ke striktnímu a závaznému předpisu § 2 zákona čís. 562/1919 Sb. z. a n., tedy k předpisu, jenž se vymyká z mezí volného soudcovského uvažování, podrobeného opravnému

prostředku odvolání (srov. rozhodnutí č. 249, 710, 1754, 2648, 3570 Sb. n. s.). Stěžovatelka nenapadá zjištění, že byla v roce 1936 odsouzena pro zločin podvodu a zároveň ke ztrátě práva volebního a že dosud neuplynula lhůta stanovená v § 2 zákona o podmíněném odsouzení, nýbrž se znaží dovoditi, že jí přes to měl býti přiznán podmíněný odklad výkonu trestu, poněvadž následky tohoto odsouzení zanikly prý amnestií ze dne 7. října 1938. Zmateční stížnosti nelze přisvědčiti. Rozhodnutí vlády ze dne 7. října 1938 vyslovuje v čl. II, že není-li uložený trest delší než tři měsíce, promíjí se celý, a to, je-li podmíněný, s účinky § 1 zákona o podmíněném odsouzení. Účinek amnestie se tedy vyčerpává v prominutí zkušebné lhůty nebo jejího zbytku a v tom, že nastane předpoklad (stanovený § 1 zákona o podmíněném odsouzení jinak teprve pro dobu po uplynutí zkušebné lhůty), že vinník nebyl odsouzen. Předpoklad ten není však naprostým odstraněním rozsudku a navrácením vinníka v předešlý stav bezúhonnosti (srov. rozhodnutí čís. 3570 Sb. n. s.). Správný je proto názor rozsudku, že je podmíněný odklad výkonu trestu v souzeném případě nepřípustný.

Zmateční stížnost byla proto zamítnuta dílem jako neodůvodněná, dílem jako po zákonu neprovedená.

## Čís. 6381.

**Dozorčí orgánové hospodářské policie jsou vrchnostenskými osobami ve smyslu § 68 tr. z.**

**Konají svoji službu, zakročují-li proti osobě, již mají v podezření, že neoprávněně dováží smetanu do dodávkového obvodu.**

**S hlediska § 81 tr. z. stačí, že je úřední osoba formálně oprávněna k úřednímu výkonu, k jehož zmaření směřuje násilné jednání pachatelovo; nezáleží na tom, zda je úřední výkon i věcně oprávněn.**

**Návodce neodpovídá za činnost, kterou pachatel překročil příkaz, v návodu obsažený, a šel dále, než návodce zamýšlel.**

(Rozh. ze dne 27. října 1939, Zm I 331/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodl o zmatečních stížnostech obžalovaných A. a B. do rozsudku krajského soudu, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými a to A. zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. z., B. zločinem spoluviny na veřejném násilí podle §§ 5, 81 tr. z., takto:

Zmateční stížnost obžalovaného A. se zamítá. Zmateční stížnosti obžalovaného B. se vyhovuje, v odpor vzatý rozsudek, pokud jím byl tento obžalovaný uznán vinným zločinem podle §§ 5, 81 tr. z., se zrušuje jako zmatečný ve výroku o vině a důsledkem toho i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisících a věc se vrací nalézacímu soudu, aby ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl.